

"En het geschiedde, als hij van de ark Gods vermeldde, zo viel hij achterwaarts van de stoel af, aan de zijde der poort, en brak de nek, en stierf; want de man was oud en zwaar; en hij richtte Israël veertig jaren".

"En zij noemde het jongske Ikabod, zeggende: De eer is weggevoerd uit Israël! Omdat de ark Gods gevankelijk weggevoerd was, en om haars schoonvaders en haars mans wil".

1 Sam. 4:18,21.

In het klaaghuis.

Sombere dag..dag van verborgen dreiging..dag van bange vrees..dag van oordeel.

Iets ten Oosten van de weg Jeruzalem-Sichem, ligt het plaatsje Silo. Jaarlijks trekken de Israëlieten op naar de tabernakel te Silo om te offeren en te aanbidden.

Vandaag is het stiller dan gewoonlijk in het stadje. Hier en daar een groepje vrouwen, wat spelende kinderen en oude mannen bepalen het straatbeeld.

Misschien hebben we er geen erg in gehad toen we de poort doorgingen...maar daar zit een oude, dikke man, bezijden de poort. Hij zit daar op een stoel zonder leuning, wachtend.. Als we dichterbij komen en hem in 't gezicht zien, herkennen we de oude Hogepriester Eli. De oude man houdt het hoofd licht geheven, alsof hij met beide oren de geluiden uit de verte wil opvangen.

Hij moet het van z'n oude oren hebben. Uit z'n ogen is het licht geweken. Ouderdom komt met gebreken, ook voor de oude priester en richter.

Vandaag is het een zware dag voor Eli. Je

kunt het aan hem zien..hij beeft en siddert als een oude boom, die door de storm wordt geteisterd.

Wat doe je hier, Eli? Wat scheelt er aan, oude man?

De oude zegt: Ik had geen rust in m'n huisje bij de tempel.. O, de ark, de ark die van Gods gunst getuigt, is weg. M'n jongens hebben hem meegenomen naar het slagveld. Ik heb het niet gezien, maar m'n oren hebben de draagbomen in de ringen gehoord. 't Was of de kille dood m'n oude hart deed bersten.

Ja, ik weet het..'t had beter geweest als ik de jongens had afgezet. Voor reden waren ze niet vatbaar.

O God! wat zal er nu gebeuren? Ja, ik heb de jongens wel aangepakt..maar ze gingen door met stelen en hoereren. 't Was moeilijk om ze weg te jagen. Je blijft hopen. De Heere is rechtvaardig.

Maar dat de ark nu weg is..weg uit de heilige plaats..weg uit de verborgenheid, zomaar op de schouders van die boze jongens..zomaar bij de soldaten in het veld. O, ik ben bang! Wat moet er van de ark worden?

De oude man beeft over al z'n leden. Stamelend komen de woorden over zijn verdorde lippen: De ark, die van Gods gunst getuigt.. weg..voor eigen gebruik..een afgod geworden.

Zo zit daar de oude blinde man bij de poort. Hij zit daar vanwege de ark. De ark, waar hij in 't verleden niet goed op gepast heeft. De ark, waar hij ondanks alles, zoveel van houdt.

De ark, die hij had moeten beschermen tegen de boze zonen. De ark, die tóch z'n hart heeft ingenomen. O, dat teken van Gods willen wonen bij Zijn volk!

Kijk, terwijl de oude man daar langzaam zit te

sterven aan de ark, rent een man door de poort de stad in. Het oude hoofd van Eli draait mee met het geluid van de vlugge voetstappen. Hoor, daar klinkt een groot geschreeuw in de stad. 't Is het geluid van een rouwklacht. Het golft door de nauwe straten van Silo en dringt door tot de oren van de oude man. Nog groter wordt de onrust in het hart van de priester. Hij spert z'n mond wijd open en roept: Wat is er? Waarom schreeuwen de vrouwen en de kinderen zo?

Weet je dat niet, Eli? Neen, de boodschapper is de oude man voorbij gerend..die oude man met z'n ene been in het graf.

Naar de jonge vrouwen en de kinderen is hij gegaan. Die moeten het weten, de levenden. Die moeten weten van de verpletterende slag die gevallen is.

Nu de boodschapper echter attent wordt gemaakt op de oude priester, rent hij terug naar de poort.

Hij staat nu vlak voor de oude man. Dan komen de woorden: Ik ben de man die van het slagveld kom..ik ben gevlucht..

Een siddering vaart door de ziel van de oude man. Hij wil weten wat er is gebeurd. Hij wil het weten. O, oude man: Die wetenschap vermeerdert, vermeerdert smart!

Toch: Wat is er geschied, mijn zoon?

Het antwoord luidt: Israël is gevlucht..een grote menigte is gedood..uw twee zonen zijn gestorven..en de ark Gods is genomen.

De oude man zit op z'n stoel. 't Is alsof loden kogels hem in de ziel slaan. Maar hij zit. Hij zit onder de rechtvaardige God.

Uw doen is recht! Uw vonnis gans rechtvaardig! De stem van de boodschapper galmt maar door. Als klokken, vol dood en verderf, dreunen de slagen tegen de oude man aan.

Tenslotte: De ark Gods is genomen..

Nu is het voorbij. De laatste klap is de dood-
klap. De zwakke zielemuren van de oude man
storten in. De wachters van het huis beven,
en de sterke mannen krommen zich. Het zilve-
ren koord wordt ontketend, en de gulden
schaal wordt in stukken gestoten. De kruik
aan de springader breekt, en het rad aan de
bornput valt stil.

De oude lippen vormen zich naar de woorden:
De ark Gods..maar er komt geen geluid meer.
De oude man valt en valt en valt..achterover..
op de grond..en breekt de nek.

Het gerimpelde hoofd ligt opzij, als een ge-
knakte, uitgebloeide bloem aan de steel.

En hij sloeg zijn ogen op in het paradijs, en
zag de ark, welbewaard, en hij zong een nieuw
lied..

De tijding van de ondergang dringt ook door in
het huis van Pinehas, de gesneuvelde zoon van
Eli.

De hoog-zwangere vrouw van Pinehas hoort de
tijding van de genomen ark, van de dood van
haar schoonvader..en het einde van haar man.
Hard vallen de slagen op haar bevruchte ziel.
Haar lichaam kromt zich onder de haar over-
vallende weeën.

O God van Abraham..dit is teveel..ik sterf..
de ark..weggerukt uit de schoot van de taber-
nakel..weggerukt uit de donkerheid van de nog
niet geopende schoot.

Weg is de heerlijkheid van Israël. Weg is de
glans van Zijn tegenwoordigheid. De schoot
van de vrouw krampt samen..

O Eva, moeder van de levende!

Vrouwen zeggen: Vreest niet, er is een zoon
geboren!

Maar de vrouw zwijgt en haar ogen breken.

Tussen de weeën door stamelt ze: Ikabod..
noem hem Ikabod..de eer is weg, de glans ver-

duisterd. I-kabod, een laatste fluistering van de stervende lippen.

't Is stil geworden in het huis en in de stad. Ik voel gemeenschap met de strijdende kerk.

'k Wil de deur van het huis binnengaan en de ogen sluiten van deze zuster.

'k Wil de oude Eli helpen oprapen bij de poort en hem ter aarde bestellen. Ik ben al te laat. De God van Abraham, Izaäk en Jakob heeft Zich reeds neergebogen naar de oude man en de jonge vrouw.

En de jonge vrouw ziet de ark, welbewaard. En zij ziet de nu jonge Eli, wandelen tussen de gezaligden. Zij is haar man vergeten. Haar Maker is haar man!

Welgelukzalig is het volk!

En God buigt Zich neer tot het schreeuwende weesje op de aarde: Ikabod!

En de God van eeuwig welbehagen ziet op het aangezicht van Zijn Geliefde Zoon.

In Hem wordt de eer gevankelijk gevoerd. Door Hem wordt de eer gered. Hij heeft de gevangenis gevankelijk gevoerd. In Hem glanst de heerlijkheid des Heeren. Voor Hem valt Dagon ter aarde.

Licht! Licht in de duisternis! Licht in het klaaghuis!

Licht..lieve lezer..zij stierven aan de ark, in de ark, op de ark.

Gaarne wil ik mee met de kreupelen en de blinden, de zwangeren en de zogenden.

Mee, achter de ark, achter de kabod, de heerlijkheid des Vaders in Christus Jezus!

O angst en liefde, ondereen
vermengd als water en als bloed,
zij wijzen naar het wonder heen
van Hem die op de aarde boet.

Het rode bloed, Zijn koningskleed

bedekt het schandelijke kruis,
dat wordt door alles wat Hij leed
de levensboom van 't paradijs.

En door Zijn dood en door Zijn bloed
is nu de wereld dood voor mij.
Ik ben gestorven, maar voor goed
van heel de dode wereld vrij.

Een hartelijke groet voor al de lezers.
De ark heeft gevankelijk gevoerd de Filistijn,
de Tiriër, de Moren!

D.C.O.

*